

Poválečné použití německých pěchotních děl ráže 75 a 150 mm

☆ topwar.ru/227502-poslevoennoe-ispolzovanie-nemeckih-75-i-150-mm-pehotnyh-orudij.html

11. října 2023

- Vojenská revue
- Dělostřelectvo

11. října 2023 34

Jak je známo, v počátečním období války německé ozbrojené síly neměly 120 mm minomety. To ale neznamená, že německá pěchota

neměla dělostřeleckou palebnou podporu schopnou účinně ničit polní opevnění a vytvářet průchody v ostnatém drátu.

Na rozdíl od Rudé armády nebyly německé pěší pluky vybaveny 120mm minomety, ale těžkými 150mm 15cm sIG děly. 33, schopný pálit jak přímou palbou, tak po strmé horní dráze. Lehčími a ovladatelnějšími prostředky palebné podpory pro úroveň pluku byly 75 mm 7,5 cm le.IG.18 pěchotní děla, která měla také vlastnosti houfnice.

V poválečném období se tyto dělostřelecké systémy i přes svou zastaralost udržely ve službě v řadě zemí až do poloviny 50. let.

75 mm pěchotní dělo 7,5 cm le.IG.18

V ozbrojených silách nacistického Německa byl velmi rozšířený 75 mm kanon 7,5 cm le.IG.18 (německy: 7,5 cm leichtes Infanteriegeschütz 18 - 7,5 cm lehký pěchotní kanón vzor 18), který bojoval od prvního do posledních dnů války. Tento lehký dělostřelecký systém, vytvořený v roce 1927 společností Rheinmetall-Borsig AG a určený pro přímou dělostřeleckou podporu pěchoty, je považován za jeden z nejlepších ve své třídě.

75 mm pěchotní dělo 7,5 cm le.IG.18 vystavené v muzeu

Hlavním účelem 7,5 cm le.IG.18 bylo zničení otevřeně umístěného a skrytého nepřátelského personálu, stejně jako potlačení nepřátelských palebných bodů, polního dělostřelectva a minometů. V případě potřeby by 75mm pěchotní dělo mohlo bojovat s nepřátelskými obrněnými vozidly.

Na rozdíl od plukovních děl dostupných v armádách jiných zemí, německé 7,5 cm pěchotní dělo le.IG.18 mohlo střílet pod velmi velkým elevačním úhlem (od -10 do $+75^\circ$) a mělo samostatné pouzdro s různým zatížením pohonné hmoty. nabít.

Lehké pěchotní 75 mm dělo 7,5 cm le.IG.18 s maximálním úhlem sklonu hlavně

Díky této vlastnosti bylo možné zvolit dráhu letu střely a zasáhnout vizuálně nepozorovatelné cíle skryté v záhybech terénu a na zadních svazích kopců, díky čemuž byla zbraň vysoce efektivní a flexibilní při použití. Německé pěchotní dělo ráže 75 mm mohlo být ve skutečnosti použito jako ruské plukovní dělo ráže 76,2 mm pro střelbu na vizuálně pozorované cíle a jako lehká houfnice.

Hmotnost 7,5 cm děla le.IG.18 v palebné poloze byla 400 kg, díky čemuž jej šestičlenná osádka mohla zcela volně převalovat na krátké vzdálenosti. V případě potřeby byly použity speciální popruhy.

Hmotnost ve složené poloze s přední částí – 1560 kg. Zbraň měla kryt štítu, skládající se z pevného štítu o tloušťce 4,5 mm přinýtovaného k přední části stroje (se sklopným spodním štítem) a pohyblivého štítu (tloušťky 3 mm) namontovaného na přední části kolébky. Mířidla se skládala z kyvného zaměřovače s nezávislou zaměřovací linií a panoramatem.

S délkou hlavně 885 mm (11,8 ráže) se počáteční rychlost 7,5 cm vysoce výbušné tříštivé střely Igr.18 o hmotnosti 6 kg v závislosti na náplni pohonné hmoty mohla pohybovat od 92 do 212 m/s. Tabulkový dostřel při optimální elevaci palebné hlavně na náloži č. 1 byl 810 m a na náloži č. 5 – 3470 m. Rychlost střelby – 12 ran/min.

Munice zahrnovala dva typy vysoce výbušných tříštivých granátů a dva typy kumulativních nábojů, jakož i náboje s označením cíle. Tříštivá tříštivá střela ráže 7,5 cm Igr.18 byla nabitá náloží z litého TNT o hmotnosti 700 g, ve které byla pro lepší možnost úpravy palby kapsle s červeným fosforem, která dávala dobře viditelný sloupec kouře. při výbuchu. Střela 7,5 cm Igr. 18 Al se lišila tím, že její výbušná náplň sestávala z litého čpavku s přídavkem hliníkového prášku.

Vysoce výbušná tříštivá střela mohla prorazit dřevozemní polní opevnění s tloušťkou podlahy až 1 m nebo cihlovou zdí silnou až 25 cm a měla dobrý tříštivý účinek. Když střela explodovala, zasažená oblast byla 12 m do stran, 6 m dopředu a 3 m dozadu. Při výbuchu granátu po odrazu ve výšce až 10 m byla zasažená oblast 15 m do stran, 10 m dopředu a 5 m dozadu.

Munice kanónu neobsahovala náboje prorážející pancíř, ale jak ukázala praxe, palba vysoce explozivních tříštivých nábojů na prachovou nálož č. 5 s pojistkou nastavenou na zpomalení umožnila prorazit pancíř 20-22 mm tlustý. Při minimální palebné vzdálenosti tak kanón le.IG.18 mohl bojovat s obrněnými vozidly, která měla neprůstřelné pancéřování.

Zároveň bojové testy 75mm děla ve Španělsku ukázaly, že pro boj s více chráněnými tanky jsou zapotřebí kumulativní náboje . Takové střelivo, známé jako 7,5 cm Igr.38 a 7,5 cm Igr.38HL/A, bylo vyvinuto v roce 1938. Průbojnost pancíře kumulativní střely nabité 530 g slitiny TNT s hexogenem byla 85-90 mm normální. S přihlédnutím k velkému úhlu sklonu čelního pancíře tanku T-34 to nebylo vždy dostačující. Ale i v případě průniku byl pancéřovaný škodlivý účinek kumulativního proudu ve většině případů slabý. S přiměřenou mírou pravděpodobnosti bylo možné zasáhnout „čtyřiatřicítka“ kumulativním projektilem pouze do strany. Protitankové schopnosti děla le.IG.18 byly

navíc sníženy omezeným horizontálním zaměřovacím sektorem (11°), což znesnadňovalo střelbu na rychle se pohybující cíle. Při počáteční rychlosti kumulativní střely 260 m/s nepřesáhl efektivní dostřel 400 m.

Součástí střeliva byl i projektil s dálkovým tubusem Igr.Deut ráže 7,5 cm, který měl na zemi vytvořit dobře viditelný orientační bod.

Konstrukce této střely byla neobvyklá a neobsahovala trhaviny. Pro označení místa dopadu bylo na zem pomocí vystřelovací nálože vrženo 120 cihlově zbarvených kartonových kruhů a 100 červených kartonových kruhů. Nechyběl ani projektil se složením generujícím dým.

První modifikace, přijatá do provozu v roce 1932, byla určena pro přepravu taženou koňmi a měla dřevěná kola s kovovým ráfkem a přepínatelným odpružením.

V roce 1937 byla zahájena výroba 7,5 cm děla le.IG.18 Mot s kovovými diskovými koly vybavenými vzduchovými pneumatikami. V tomto případě bylo možné odtahovat vozidly rychlostí až 50 km/h.

Pěchotní jednotky Wehrmachtu a SS byly velmi dobře vybaveny 7,5 cm děly le.IG.18. Podle personálního plánu z roku 1940 měla pěší divize Wehrmachtu 20 lehkých pěchotních děl. Jízdní divize měly nárok na 28 děl, motorizované divize - 16 děl na divizi. V lehkých divizích (vytvořených od roku 1941 pro operace na nerovném terénu) měl každý pěší prapor podpůrnou rotu skládající se ze 6 minometů ráže 81 mm a 2 lehkých pěchotních děl (celkem 12 děl v divizi). Granátnické pluky tankových divizí měly v každém praporu 2 lehká pěchotní děla a také 4 lehká pěchotní děla v plukovní pěchotní dělostřelecké rotě. Motocyklový (později průzkumný) prapor tankových divizí měl ještě 2 lehká pěchotní děla. Celkem měla tanková divize Wehrmachtu 22 lehkých děl. V útočných operacích byla děla 7,5 cm le.IG.18 převedena k praporům (dvě na prapor) a v případě potřeby k rotě.

K 1. září 1939 měla vojska 2 933 lehkých pěchotních děl a 3 506 tisíc nábojů pro ně. K 1. červnu 1941 měly německé ozbrojené síly k dispozici 4 176 lehkých pěchotních děl a 7 956 tisíc nábojů pro ně. K 1. březnu 1945 měl nepřítel 2594 jednotek le.IG.18, které byly aktivně používány až do kapitulace Třetí říše.

Spotřeba munice byla velmi intenzivní. V roce 1942 spotřebovali 6 200 tisíc nábojů, v roce 1943 - 7 796 tisíc, v roce 1944 - 10 817 tisíc a v lednu - únoru 1945 - 1 750 tisíc nábojů.

Výrobu 75mm lehkého pěchotního děla le.IG.18 kromě koncernu Rheinmetall-Borsig AG realizovala firma Habamfa (Ammendorf) a po okupaci ČR zbrojní koncern Bohmische . Waffenfabrik (jak Němci nazývali československý koncern CZ ve Strakonících).

75mm děla le.IG.18 často operovala přímo v bojových formacích pěchotních jednotek, a proto byly jejich ztráty velmi významné. Například v období od 1. prosince 1941 do 28. února 1942 bylo ztraceno 510 děl tohoto typu a od října 1944 do února 1945 - 1 131 děl. Značná část zbraní ztracených Němci šla do Rudé armády.

První 7,5 cm le.IG.18 byly zajaty Rudou armádou v létě 1941. Značné množství takových zbraní a střeliva pro ně však bylo ukořistěno koncem roku 1941 - začátkem roku 1942, během protiofenzívy Rudé armády u Moskvy.

V letech 1942-1943. až jeden a půl sta ukořistěných 75mm pěchotních děl bylo posláno do dělostřeleckých baterií (každá 4-5 děl) připojených k puškovým, motorizovaným a jízdním plukům. Německá děla byla často používána paralelně se sovětskými 76 mm plukovými děly z roku 1927.

V první fázi použití v Rudé armádě se 75mm děla le.IG.18 primárně střílela přímo. Bylo to způsobeno tím, že střelba na lafetě byla pro nedostatečně vycvičený personál obtížně zvládnutelná a pro efektivní střelbu z uzavřených pozic vyžadovali velitelé zbraní a osádky dobrou znalost techniky a střelecké techniky. Ale již v roce 1943 GAU vyrobila

pro „75 mm německou lehkou pěchotu mod. 18" střelecké stoly a návod k obsluze, přeložené do ruštiny.

Celkem během Velké vlastenecké války naši vojáci ukořistili asi 1000 provozuschopných 7,5 cm le.IG.18 děl, z nichž značná část byla použita proti jejich bývalým majitelům. V poválečném období SSSR převedl několik set 7,5 cm le.IG.18 do ozbrojených sil spřátelených států.

Například po vzniku Německé demokratické republiky byla 75mm pěchotní děla používána při výcviku kasárenské lidové policie, která se později stala jádrem Národní lidové armády NDR.

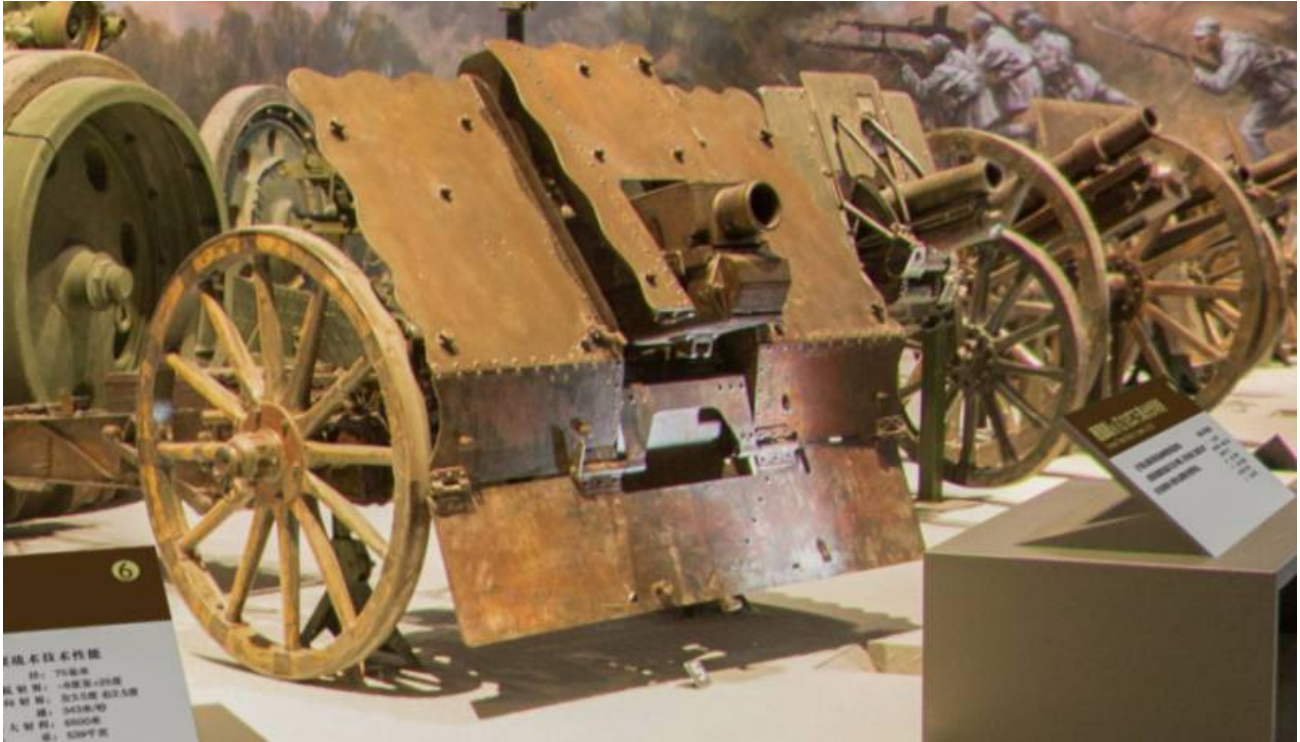
Po skončení druhé světové války byly v ozbrojených silách Albánie, Bulharska, Španělska, Československa a Jugoslávie k dispozici 7,5 cm děla le.IG.18. V některých zemích byly i přes svou zastaralost používány nebo skladovány až do počátku 60. let 20. století

75 mm pěchotní dělo 7,5 cm le.IG.18 ve Vojenském muzeu v Bělehradě

Z evropských zemí byly 75mm děla německé výroby zřejmě nejdéle v provozu v Albánii, Jugoslávii a Španělsku.

Ještě před začátkem druhé světové války získala čínská vláda v rámci vojensko-technické spolupráce s Německem velkou dávku 75mm pěchotních děl, která byla aktivně používána proti japonským útočníkům, a poté v občanské válce mezi Kuomintang a CPC.

75mm pěchotní dělo 7,5 cm le.IG.18 vystaveno ve Vojenském muzeu čínské revoluce

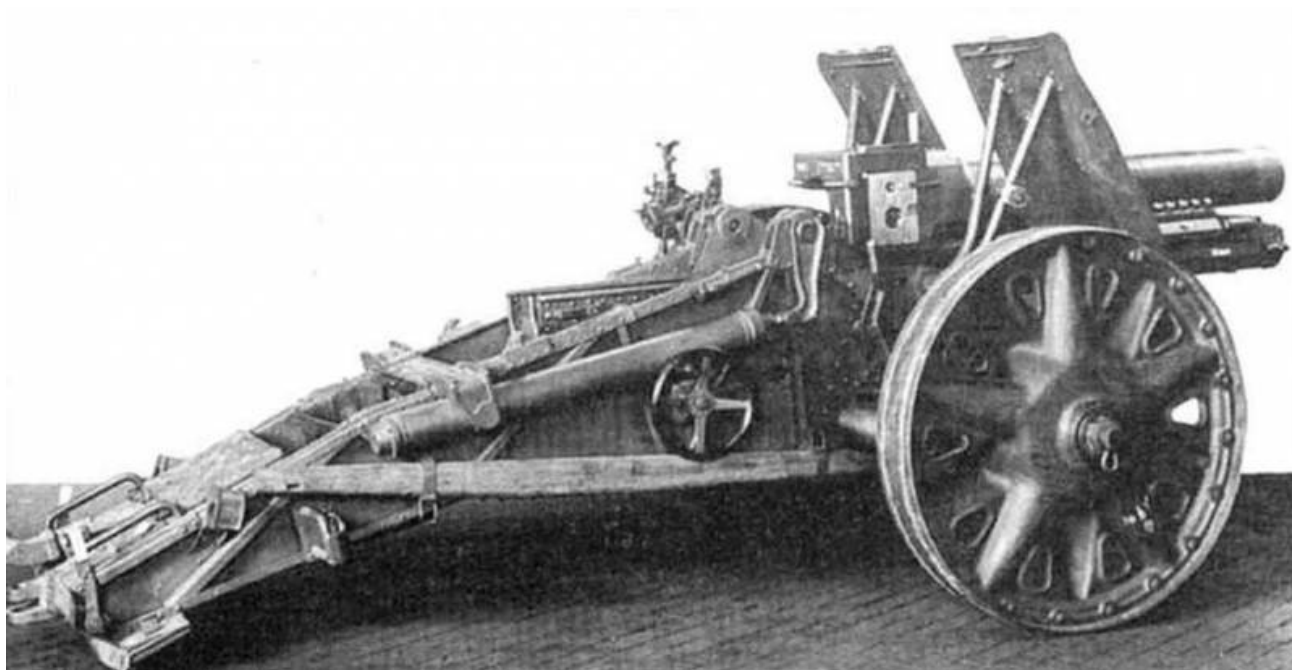
Po vítězství nad nacistickým Německem předal SSSR velkou dávku ukořistěných 7,5 cm le.IG.18 pěchotních děl a munice komunistické Lidové osvobozené armádě Číny, která vedla ozbrojený boj proti silám Kuomintangu.

Následně několik desítek 75mm děl vyrobených v Německu bylo použito čínskými lidovými dobrovolníky během bojů v Koreji. Díky své nižší hmotnosti a možnosti montáže se 75mm pěchotní dělo lépe hodilo pro specifické podmínky Korejského poloostrova než mnohem těžší sovětské 76,2mm plukovní dělo mod. 1943

Těžká pěchota 150 mm dělo 15 cm sIG. 33

Unikátní vlastností německého plukovního dělostřelectva za 2. světové války bylo, že kromě lehkých 75 mm 7,5 cm le.IG.18 kanónů bylo

vybaveno těžkými 150 mm 15 cm sIG kanóny. 33 (německé 15 cm schweres Infanterie Geschütz 33 - 15 cm těžké pěchotní dělo vzor 33 g).

150 mm těžké pěchotní dělo 15 cm sIG. 33 na kočáru taženém koňmi

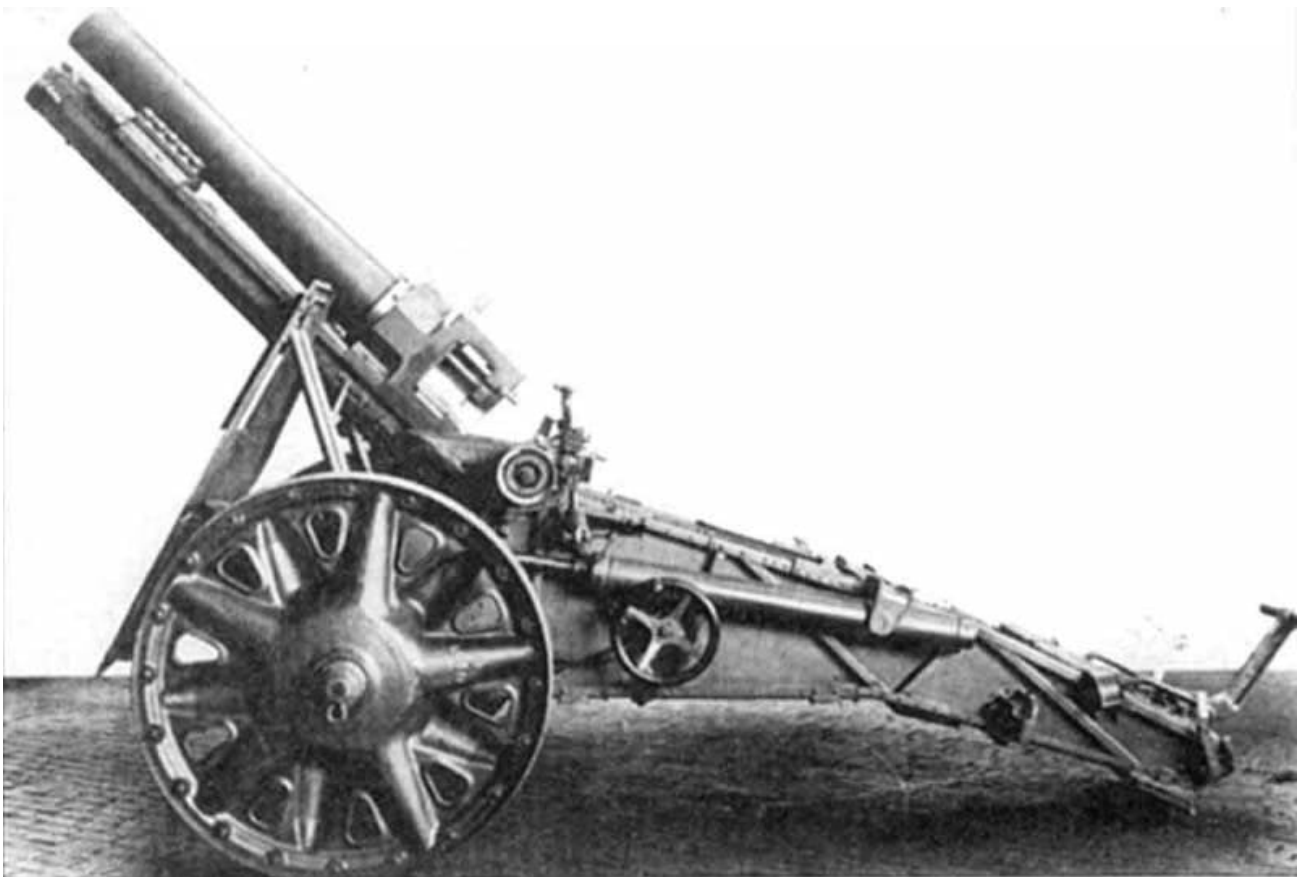
Vývoj 150mm děla provedl koncern Rheinmetall-Borsig AG z vlastní iniciativy ve 20. letech 20. století. Po několik let tento dělostřelecký systém nezajímal německou armádu, která jej považovala za příliš těžkou na úroveň pluku. Těžké pěchotní dělo by s vysokou pravděpodobností nebylo v Německu přijato do výzbroje, nebýt sovětského rozkazu - 28. srpna 1930 byla uzavřena dohoda s firmou Butast (přední kancelář koncernu Rheinmetall) pro spol. dodávka osmi 150mm minometů (tak byl tento kanón klasifikován v SSSR), přestavěných na ráži 152,4 mm a předání dokumentace k výrobě.

Německá zbraň byla přijata Rudou armádou pod označením „152 mm minomet mod. 1931“, ve výrobních dokumentech se často objevoval jako „NM“ („německý minomet“). V letech 1932-1935 vyráběl závod Putilov malou dávku těchto děl, celkem měla Rudá armáda o něco více

než sto 152 mm minometů. V souladu se systémem dělostřelecké výzbroje Rudé armády 152 mm minomet nepatřil k plukovnímu, ale diviznímu dělostřelectvu.

Poté, co koncern Rheinmetall-Borsig AG dostal peníze ze SSSR, byly na cvičišti pořádány velké střelecké akce a němečtí generálové rozhodli, že 150mm dělo má hodnotu a v roce 1933 jej přijal Reichswehr.

Zbraň obsahovala na poměry poloviny 30. let řadu archaických technických řešení, ale celkově měla velmi dobré vlastnosti. Maximální elevační úhel byl 73° - to znamená, že zbraň byla plnohodnotná houfnice.

Rozsah horizontálních zaměřovacích úhlů byl i přes jednoduchou jednopaprskovou lafetu také poměrně velký – $11,5^\circ$ vpravo i vlevo.

Zbraň se vyráběla ve dvou verzích: pro mechanizovanou a koňskou trakci. Koňská trakce byla obvykle používána v dělostřeleckých rotách připojených k pěším plukům. Ve složené poloze vážila verze pro koňskou trakci 1700 kg, pro mechanickou trakci - 1825 kg.

Pro ráži 150 mm se ukázalo, že zbraň je relativně lehká, ale provoz v plukovní jednotce vyžadoval další snížení hmotnosti. Koncem 30. let se konstruktéři z Rheinmetall-Borsig AG pokusili zbraň odlehčit a ocel částečně nahradili lehkými slitinami. Poté se konstrukce odlehčila asi o 150 kg. Pro nedostatek lehkých kovů po vypuknutí 2. světové války však byla výroba povozů z lité hliníkové slitiny ukončena.

Standardním prostředkem pro tažení sIG 33 v motorizovaných a tankových divizích byl 3tunový polopásový tahač Sd.Kfz. jedenáct.

V prvním případě litá kola z lehké slitiny s ocelovými lemy měla gumové pneumatiky a rychlost tažení koňským povozem nepřesahovala 12 km/h. Odpružení torzní tyčí umožňovalo mechanické tažení rychlostí 35 km/h.

Spolu s 15 cm sIG. 33 často používané ukořistěné traktory: francouzský Unic P107 a sovětský Komsomolets.

Nejčastěji byly ukořistěné traktory používány k tažení děl, která byla původně navržena pro koňskou trakci.

Zbraň s pístovým závěrem střílela s odděleným nabíjením nábojnice. Posádka sestávající ze sedmi osob mohla poskytovat palbu rychlostí až 4 ran/min.

Náklad munice zahrnoval širokou škálu granátů. Za hlavní byly považovány vysoce výbušné tříštivé granáty 15 cm IGR. 33 a 15 cm Igr. 38 o hmotnosti 38 kg, obsahující 7,8-8,3 kg TNT nebo amatolu. Když byla zápalnice nastavena na okamžitou akci, smrtící úlomky se rozptýlily 20 m dopředu, 40-45 m do strany a 5 metrů dozadu. Vysoce výbušný účinek granátů byl více než dostatečný ke zničení lehkých polních opevnění. Skořápky pronikly až do třímetrových úkrytů ze zeminy a klád.

Pouzdra vyrobená z oceli nebo mosazi kromě hlavní prachové náplně obsahovala až šest vážených svazků střelného prachu diglykolu nebo nitroglycerinu. Při střelbě 15 cm granátů Igr. 33 a 15 cm Igr. 38 na 1. (minimální) nabití počáteční rychlost 125 m/s, maximální dostřel 1475 m. Na 6. (maximální) nabití to bylo 240 m/s, respektive 4700 m.

Dýmová střela IGr38 Nb o hmotnosti 40 kg vytvořila kouřový oblak o průměru asi 50 m, průměrná doba kouře byla 40 s.

Zápalná střela 15 cm Igr. 38 Br byl vybaven termitovými segmenty, které byly po zemi rozmetány vyvrhovací prachovou náplní.

Přestože za druhé světové války neexistoval žádný tank schopný udržet bojovou účinnost po zásahu vysoce výbušnou tříštivou střelou o hmotnosti 38 kg, obsahující asi 8 kg silné trhaviny, v roce 1941 byla zasažena 15 cm munice sIG. 33 zavedl 15 cm kumulativní projektil IGR. 39 HL/A s průnikem pancíře podél normálních 160 mm. O hmotnosti 24,6 kg byla střela zatížena 4,14 kg slitiny TNT s hexogenem. Stolní dostřel byl 1800 m, účinný dostřel nepřesahoval 400 m.

Od roku 1942 se začaly pro střelbu ze 150 mm děl používat nadrážkové žebrové miny Stielgranate 42, které měly do jisté míry kompenzovat nedostatek těžkých minometů ve Wehrmachtu. V domácí literatuře je zvykem o této munici hovořit blahosklonně. Ale ve skutečnosti by ve správných podmínkách a při správném použití mohla být velmi účinná 300 mm trhavina o hmotnosti 90 kg, obsahující 54 kg ammatolu, s dostřelem něco málo přes 1000 m.

Zejména tato munice byla úspěšně použita k čištění drátěných plotů a minových polí a také proti dlouhodobým obranným stavbám. Z hlediska ničivého účinku byla nadkalibrová mina Stielgranate 42 přibližně ekvivalentní sovětské letecké bombě OFAB-100, jejíž výbuch vytvořil kráter o průměru 5 m a hloubce 1,7 m.

Podle norem hl. V roce 1940 měla mít dělostřelecká rota pěšího pluku 6 lehkých děl 7,5 cm le .IG.18 a dvě těžká 15 cm děla sIG. 33. Celkem měla pěší divize 6 těžkých pěchotních děl. V září 1939 měl Wehrmacht přes 400 15 cm sIG děl. 33. K 1. červnu 1941 měl Wehrmacht 867 těžkých pěchotních děl a 1 264 tisíc střel pro ně. V březnu 1945 bylo ve službě 1 539 15 cm těžkých pěchotních děl sIG. 33. Celkem německý průmysl vyrobil přibližně 4 600 děl.

Použití 150 mm děl u německých pěších pluků bylo bezprecedentním krokem. Za druhé světové války žádná jiná armáda neměla ve svých pěchotních jednotkách tak výkonné dělostřelecké systémy. Palebná síla těchto děl poskytla německé pěchotě hmatatelnou výhodu na bojišti a umožnila jí samostatně řešit úkoly, pro které muselo být v armádách jiných zemí použito divizní dělostřelectvo.

Velitel pluku měl možnost zasáhnout „vlastním“ dělostřelectvem cíle, které byly pro kulometry a minometry nepřístupné. K praporům mohly být přiděleny čtyři lehkých 75mm pěchotních děl. Na úrovni pluku byla vždy používána těžká 150 mm děla.

Pěchotní děla byla umístěna v těsné blízkosti frontové linie, což při útočných operacích zkracovalo reakční dobu a umožňovalo co nejrychleji potlačit odkryté cíle. Zároveň 15 cm sIG zbraně. 33 měly relativně krátkou palebnou vzdálenost a nemohly účinně vést protibateriový boj, v důsledku čehož často utrpěly ztráty. V případě rychlého ústupu evakuujte těžká 150 mm děla sIG. 33 byl obtížnější než 75 mm le.IG.18, v důsledku čehož byly často zajaty nepřítelem.

Rudé armádě se podařilo ukořistit několik stovek německých 150 mm pěchotních děl a značné množství munice pro ně. Zpočátku byly používány neorganizovaně, jako nadpočetný prostředek palebné posily pro pluky a divize. Stejně jako v případě lehkých pěchotních děl ráže 75 mm se v první fázi střílelo pouze na vizuálně pozorovatelné cíle, protože střelba z těžkých pěchotních děl vyžadovala dobrou znalost vlastností nábojů, vlastností střeliva a jejich označení. .

Pro plné využití 150mm děl byly v roce 1942 vydány střelecké tabulky a návod k obsluze a osádky prošly potřebným výcvikem. Poté bylo zachyceno 15 cm sIG. 33 začaly nahrazovat 122mm houfnice v některých smíšených dělostřeleckých praporech dělostřeleckých pluků připojených ke střeleckým divizím.

Takovou náhradu v dělostřelectvu divizní úrovně však nelze považovat za optimální. Síla střely 150 mm byla samozřejmě vyšší, ale co do dostřelu bylo těžké pěchotní dělo 150 mm horší nejen než nová houfnice 122 mm M-30, ale také modernizovaná 122 mm. mod. 1909/37 a 122 mm mod. 1910/30

Navzdory krátkému dostřelu používala Rudá armáda až do posledních dnů války 150mm děla německé výroby. Jejich nejlepší kvality se ukázaly při útočných operacích, v případech, kdy bylo potřeba potlačit dobře opevněné jednotky odporu nepřítele.

V roce 1944 ukořistily jednotky Jugoslávské lidové armády přibližně dvě desítky 150mm sIG děl. 33 a velmi úspěšně pálili na Němce a Chorvaty v řadě útočných operací. Po skončení druhé světové války ukořistěná těžká pěchotní děla používala JNA až do počátku 50. let.

150 mm těžké pěchotní dělo 15 cm sIG. 33 ve Vojenském muzeu v Bělehradě

Na západní frontě se několik stovek 150mm děl sIG stalo trofejí Britů a Američanů. 33, které byly v poválečném období částečně převedeny do ozbrojených sil států osvobozených od nacistů.

Američtí vojáci kontrolují 150mm děla SIG. 33 mezi další ukořistěnou německou technikou

Avšak kvůli krátkému dostřelu a zastaralé konstrukci 15 cm sIG zbraně. 33 do poloviny 50. let téměř všude opustily dělostřelecké parky.

Existují informace, že zbraně jsou 15 cm sIG. 33 v letech 1930-1940 byly používány jednotkami Kuomintangu v čínsko-japonské válce. Řada zdrojů uvádí, že mohly být použity také na počátku 50. let 20. století při nepřátelských akcích na Korejském poloostrově, ale nepodařilo se nalézt archivní ani fotografické materiály, které by to potvrzovaly.

Pokračování příště...

Linnik Sergey

Naše zpravodajské kanály

Přihlaste se k odběru a zůstaňte v obraze s nejnovějšími zprávami a nejdůležitějšími událostmi dne.

 Zprávy Zen Telegram

34 komentářů

▼ Informace

Vážený čtenáři, pro zanechání komentáře k publikaci se musíte **přihlásit** .

1.

1.

1.

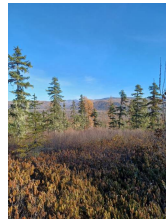
1. ■

■

■

2. Citace: Bongo

Pozdravy

Vysvětlete prosím který?
a pohyblivý štít (3 mm silný) namontovaný na přední
straně kolébky

2.

1. Citace: Luminman

Jak tyto země vyřešily problémy související s municí a životností hlavně? Sud jste si přestavěl sám? Poslal jsi to někam? Koupili jste si nové kufry? Pokud jsi to koupil, tak od koho? Vyráběl jste munici sám? Bylo to zajímavé, díky autorovi!

Vůbec se nerozhodli – datum vydání pro všechny je rok 1950. Tedy. Používaly se také na kovový šrot.

Pro všechny země účastníci se 2. světové války v tu chvíli nedávalo moc smysl opravovat stovky zbraní nebo vyrábět náhradní díly či vyrábět náboje, jejich vlastních bylo v uších dost.

2. Ahoj!

Citace: Luminman

Как эти страны решали вопросы связанные с боеприпасами и ресурсом ствола? Восстанавливали ствол сами? Отправляли куда-то? Закупали новые стволы? Если закупали, то у кого? Боеприпасы производили сами?

В мирное время ресурс ствола почти не расходуется, а боеприпасы использовали немецкого производства, которых в военное время было накоплено много.

3. 75-мм орудие 7,5 cm le.IG.18 (нем. 7,5 cm leichtes Infanteriegeschütz 18 – 7,5 см лёгкое пехотное орудие обр. 18 г.), которое воевало с первых до последних дней войны. Эта лёгкая артиллерийская система, созданная в 1927 году

Это опечатка или я чего-то не понимаю?

Спасибо, Сергей!

1.

Так маскировались после Версаля - мол, пушки еще в конце ВВ1 были разработаны. Как "ахт-ахт" 88мм зенитка, которая Флак18.

2. Антон, здравствуй!

Цитата: 3x3zsave

Это опечатка или я чего-то не понимаю?

В 20-30-е годы дабы обойти Версальские ограничения немецкие разработчики новых артиллерийских систем именовали их как обр. 18 г. Таким образом можно было заявить, что они созданы в годы Первой мировой.

3. Это опечатка или я чего-то не понимаю?

Это не опечатка. По условиям Версальского договора Германии запрещалось разрабатывать и принимать на вооружение новые артиллерийские орудия. На орудия, созданные до 1918 года включительно такое ограничение не распространялось. Отсюда и обозначение.

4.

 3x3zsave

+7

11 октября 2023 ↑

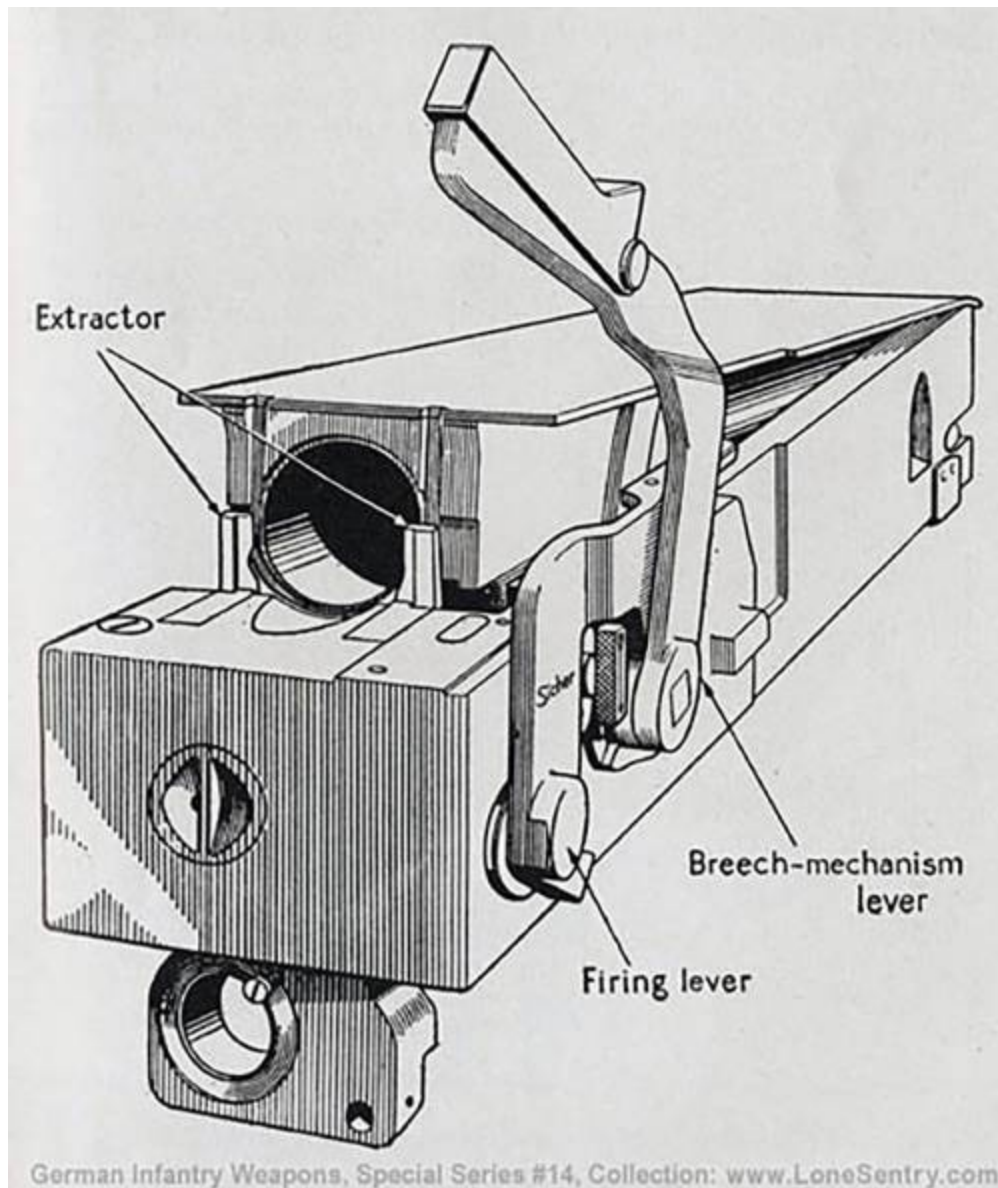
Спасибо за разъяснения!

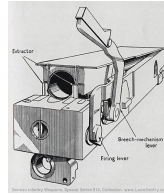
Мог бы и сам подумать, просто туплю с утра...

5. Тевтонцы все орудия произведённые тайком "от Ока союзничков" приписывали к 1918 году "придумки"! Мол это не новая разработка, а изделие конца Первой Мировой. Новые орудия им же запретили конструировать. Вот они и "обрабатывали рашпилем пушки прошедшей войны"! А на выходе получали современные образцы артиллерии.

4. Вес орудия 7,5 cm le.IG.18 в боевом положении составлял 400 кг

Для того, чтобы максимально облегчить орудие, немцы применили несколько оригинальных технических решений, в частности, отказались от подвижного оружейного затвора. Орудие имело "качающийся" ствол, как у "переламывающегося" дробового ружья.

5. Ну, 15 см, обычная гаубица. Интерес представляет только организационная сторона, т.е. передача столь тяжёлого оружия в полк. В конце концов, наша 48 линейная системы Кшесинской ничем не уступала. Снаряд хоть и легче, но, все равно весьма увесистый. Скорее всего в полки не пошла, потому, что хватало 120 мм минометов.

Вот 7,5 см, машинка забавная. Тяжелее миномёта конечно, зато по амбразурам стрелять можно. Да и не тяжелее сорокапятки в конце концов. Тут, следует признать, немцы на высоте оказались, причем на стадии ТТЗ, ибо сделать подобную переломку особой проблемы не составляло.

1. Для нас - составляло из-за слабости промышленности.

Ствол-моноблок к бобику в каком году смогли запустить в серию? До того делали дорогой и неудобный разборный только потому, что имелась дореволюционная технологическая оснастка для производства стволов горных пушек.

Целых три причины закрыли нам дорогу к таким орудиям:

1) невозможно производить массово (у немцев и то в восемь раз дороже 81-мм миномета выходило, вроде);

2) невозможно обеспечить боеприпасами (меди нет, нет, не так - МЕДИ НЕТ), в отличие от минометов;

3) некому использовать: первый выпуск десятилетки - это 1941, до того в полковой артиллерии командир батареи с 7 классами образования за счастье сойдет.

1. Оно конечно же да. Кто бы спорил. Но ЗиС2 как то освоили. И Б1П и массу куда более сложных изделий. Кстати, медь, если Вы о гильзе, в орудии с такой баллистикой нахрен не нужна, а если о ведущем пояске, так делали же.

Нет, я считаю, что воображения не хватило.

1. Немецкие орудия нам были прекрасно известны, аналоги делать пытались, но безуспешно. Кто сейчас помнит, что 150-мм тяжелое полковое орудие было у нас принято на вооружение и производилось до войны? Осилили аж 150 штук за пять лет и закрыли проект.

ЗиС2 нормально освоили только в 43-м, до того процент брака при сверлении стволов зашкаливал. Б1П и прочие морские - сколько штук за сколько лет и по какой цене? Пехотное оружие должно быть дешевле грязи и массовее ее же. Без гильзы - немцы и японцы обойтись не смогли, а нам пришлось медную руду в Южной Америке закупать.

Наши совершенно правильно решили, что 120-мм миномет будет не сильно хуже, зато в разы дешевле и массовее.

Немцы ведь так и не смогли восполнить потери легких пехотных орудий даже с разработкой новой модели (нашим путем пошли для массового орудия военного времени, пусть и с заметно ухудшенными характеристиками), пришлось разворачивать производство 120-мм минометов.

6. Читал воспоминания немецкого артиллериста, что сначала ВМВ, 150 мм орудия были у них на конной тяге, при наступлении с этим было хорошо, но когда начались отступления, часто бросали орудия, из-за невозможности организовать вывоз орудий лошадьми. (Хотя с отступлением тяжелой арты на конной тяге, так видимо было и у нас, в первый период войны).

7. Статья интересная и содержит информацию, о которой я раньше не знал. Если не ошибаюсь, орудие ИГ33 было переоборудовано в САУ на корпусе Panzer I тип В, с экипажем 5 человек, где оно и служило во французской кампании 1940 года. Проблема с этой САУ был чрезмерный вес орудия, что приводило к отказам трансмиссии, хотя оно было более мобильным, чем такое же орудие, используемое в качестве тяжелого пехотного орудия.

1. Sturmpanzer IV -- «Brummbär» (с нем. — «ворчун», транслитерируется как «Брумбэр») — средняя по массе немецкая самоходно-артиллерийская установка (САУ) класса штурмовых орудий времён Второй мировой войны на базе среднего танка Panzer IV.

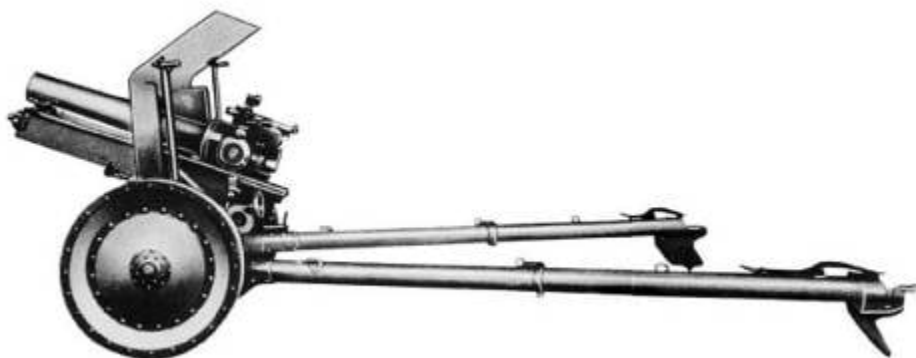

1. Да, у Brummbär была пушка, заимствованная из sGI33, а у Sturpanzer I была оригинальная пушка sGI33, установленная на корпусе Panzer I ausf B.

8. 1 марта 1945 года противник имел 2594 единицы le.IG.18, которые активно использовались вплоть до капитуляции Третьего рейха.

Немцы 7,5 cm le.IG.18 не считали пределом совершенства и все время работали над вариантами замены.

Один из таких - 7.5 cm IG L/13 фирмы Rheinmetall-Borsig.

Орудие имело вес 375 кг и могло разбираться для транспортировки на шесть частей. Но в Вермахте посчитали, что каких то кардинальных преимуществ предложенная конструкция не имеет, поэтому 7.5 cm IG L/13 осталось только в виде нескольких экземпляров.

9. Отличная статья господин Сергей. Десерт после ужина. Только один вопрос ко всем, кто сможет мне ответить, есть ли модернизация 150-мм пушки? или он всегда сохранял этот архаичный вид?

1. Другой вопрос. Stielgranate 42 работает как винтовочная граната? вы используете для запуска пулю без оживала? Надеюсь, я объяснился.

1. Здравствуйте!

Цитата: Decimalegio

есть ли модернизация 150-мм пушки? или он всегда сохранял этот архаичный вид?

Существенной модернизации не было.

Цитата: Decimalegio

Stielgranate 42 работает как винтовочная граната? вы используете для запуска пулю без оживала?

Да, и ещё была надкалиберная кумулятивная граната для 37-мм немецкого ПТО.

1. - ☆

Decimalegio

+1

13 октября 2023 ↑

Спасибо за ваш добрый ответ. Как всегда жду следующих статей.

«Правый сектор» (запрещена в России), «Украинская повстанческая армия» (УПА) (запрещена в России), ИГИЛ (запрещена в России), «Джабхат Фатх аш-Шам» бывшая «Джабхат ан-Нусра» (запрещена в России), «Талибан» (запрещена в России), «Аль-Каида» (запрещена в России), «Фонд борьбы с коррупцией» (запрещена в России), «Штабы Навального» (запрещена в России), Facebook (запрещена в России), Instagram (запрещена в России), Meta (запрещена в России), «Misanthropic Division» (запрещена в России), «Азов» (запрещена в России), «Братья-мусульмане» (запрещена в России), «Аум Синрике» (запрещена в России), АУЕ (запрещена в России), УНА-УНСО (запрещена в России), Меджлис крымскотатарского народа (запрещена в России), легион «Свобода России» (вооруженное формирование, признано в РФ террористическим и запрещено)

„Neziskové organizace, neregistrovaná veřejná sdružení nebo jednotlivci vykonávající funkce zahraničního agenta“, jakož i média vykonávající funkci zahraničního agenta: „Medusa“; "Hlas Ameriky"; "Reality"; "Přítomnost"; "Rozhlasová svoboda"; Ponomarev; Savitská; Markelov; kamalyagin; Apakhonchich; Makarevič; Dud; Gordon; Ždanov; Medveděv; Fedorov; "Sova"; "Aliance lékařů"; "RKK" "Centrum Levada"; "Pamětní"; "Hlas"; "Osoba a právo"; "Déšť"; "Mediazone"; "Deutsche Welle"; QMS "Kavkazský uzel"; "Člověk zevnitř"; "Nové noviny"